

Első fejezet

Héj

Meddig táncolhatunk még, miután elhallgatott a zene?

Ezen tűnődik a városi zenepalotában. Kész ékszerdoboz a terem, merő aranyozás, ciráda, stukkó, díszes szegély. Minden azt sugallja, hogy itt nem számít az idő múlása, mindegy, mi az év, a hó, a nap.

Csakhogy az idő nem áll meg, és ez baj.

Sofie Eichner az 5. sor 34. székén ül. A székpárnák ellenére úgy érzi, a semmibe zuhan. Filmekben látni néha, hogy háttal – és mindig lassításban – süpped valaki a pelyhes ágyba. Pont az ő esete lenne: hanyatlás, lassítás, csak sehol a pehelydunna.

A zene igazából már három hónapja elhallgatott számára; egy sérülés lökte le a tűt a lemeztől, és az intendáns élt az alkalommal, hogy rövid úton megszabaduljon Sofietől. Hiszen már kiszemelte az utódját, és az elmúlt évben, ha egy mód volt rá, vendégszerepelt hívta a zenepalotába. Feltörekvő csillag. Ráadásul pont az intendáns zsanere. Irina Nizinszkij. Táncos már a neve is. Két határozott lépés megfeszített háttal, aztán lassú siklás. Ámulattól övezve. A ház új prímabalerinája szinte légnemű a színpadon.

Irina talán falevél volt előző életében, gondolja Sofie. Ártatlan juharlevél, ősszel előbb sárgára, aztán vörösre színeződő; semmi bűnt nem vett magára, ezért kapta jutalmul ezt az életet. A főnyereményt a karma-lottón. Irina picit sem erősködött, hogy Sofie a sérülése után még egy esélyt kapjon.

Épp ellenkezőleg.

Irina a maga esélyét használta ki gőzerővel.

Ezért áll most ő fenn a színpadon, míg Sofie a férjével, Floriannal a nézőtérén – díszhelyen! – ül, és kénytelen hallgatni, hogy a csoda szép muzsikát másvalakinek játszószák. Sofie éppen szemmagasságból követheti a színpadi történéseket, a zenekari árokból a zenészek erőteljes játéka szinte átárad rajta. Ezt nem lehet elviselni.

És mintha csak külön az ő megalázására lenne műsoron pont a *La Belle au bois dormant*, ismertebb címén a *Csipkerózsika*. Ez a darab Sofie-é. Ezt táncolta a legtöbbször, ebben a szerepében aratta a legtöbb dicséretet. Magához lényegítette, zengedezett róla a sajtó.

Irina *grand jetéje* következik éppen, a spárgaugrás, mikor egyik lábról elemelkedve a másikra érkezik puhán a balerina. A *grand jeté* volt mindig is Sofie specialitása. Nála nem rugaszkodott elegánsabban, lendületesebben, precízebben senki, nála hosszabban nem szelte a levegőt senki. Az előcsarnokban a két méterszer háromméteres fénykép is ilyen ugrás közben mutatja.

A közönség lélegzet-visszafojtva figyel.

Sofie-ra rátör a fulladás, a levegő mintha megkötné benne. Kővé dermed szinte a tüdeje.

Fölkel a helyéről.

Menten úgy tapadnak rá a tekintetek, mint legyenek a légyapírra. Sofie gyorsan balra fordul és tipegve oldalaz a sorban ülők mellett a térdek és a székhátak szűk közében. Malewski asszony, Stromer úr, a neje, Adelheid, Schneiderling asszony és Barberi úr előtt. Ők a pártfogói egylet oszlopos tagjai. Ki tudja, mióta formálnak halált megvetően jogot ezekre az ülőhelyekre, csábító örökségként lebegtetve őket utódaiknak.

Ötükből ketten ingerülten behúzzák a térdüket (Adelheid Stromer és Schneiderling asszony), ketten direkt kijebb tolják, hogy Sofie-t akadályozzák, így tiltakozva alkalmatlankodása ellen (Stromer és Malewski asszony). Barberi nem mozdul, mintha tudomást sem venne Sofieről, tüntetően nem zavartatja magát, egyszerűen átnéz rajta, titkon remélve, hogy sztoikus nyugalmával kivívja a nézőtér csodálatát.

Sofie bocsánatkérően mosolyog, őszintétlenül. A hivatásos táncos akkor is tud mosolyogni, ha a teste jajong. A mosoly bizonyos izmok megfeszítése. Nem életérzés.

Suttogva ismétli, „Bocsánat”, mondhatni mantrázza, nem is a többi nézőnek címezve, mint inkább saját magának. Bocsánat, Sofie, amiért hülyét csinállok belőled. A színpadi szereplőkből úgyszintén. Ő pontosan tudja, milyen szörnyű a táncosnőknek meg a táncosoknak, mikor a nézőtérén föláll valaki. Megzavarja a koncentrációt, önkéntelen gondolat, hogy hibáztunk. Ha ráadásul premier az alkalom, mint ma, ott a félelem, hogy a koreográfia nem az igazi, mindjárt többen is cihelődnek az előadásról.

Sofie egyre idegesebb, a rászegeződő számtalan tekintet tűszúrásnak érzi a bőrén. És ráadásul rosszállóan

rázzák a fejüket, felhúzzák az orrukat, cicegnek. Most sem bírja még rendesen teleszívni a tüdejét, ég belül.

Sofie már inkább nem is nézi az arcokat, nem mosolyog tovább; leszegi a fejét, a gyerekkorában szalmaszín, immáron dióbarna haja függőnye alól csak a lábfejét, a térdét figyel. Az előcsarnokba nyíló súlyos kétszárnyú ajtó mérhetetlenül messzinek tűnik. Hajszál híján elvágódik. Hajszál híján szántszándékkal.

Ki innen, amilyen gyorsan csak lehet. De nem futva. Amilyen gyorsan csak lehet a bokáig érő, csillámos arany estélyi ruhájában.

Vaku villan. Aztán még egy. Fotózzák. Egyre többen. Ha felborul a jóérzés kordonja, a csőcselék gátlástalanul átgázol rajta. Újabb vakuk, még közelebbről.

Aztán puffanás. A nézőtéren döbrent csend.

Sofie hátrapillant, Irina fekszik a színpadon, nyilván elesett. Na de Irinánál az esés kizárt.

Sofie szája már-már zsibbad, úgy összeszorítja.

És kilép az ajtón. A terem homályából a szinte kihalt előcsarnok vakító világosságába. Pislognia kell. De csak szedi a lábát a sima fehér aljzaton ki a szitáló esőtől fénylő Dóm térre, amelynek úgy csúszik a kövezete, mintha szappannal kenték volna be.

Ezen a buktatós terepen kap végre megint rendesen levegőt Sofie.

Hátranéz.

Florian nem követte.

Sofie nem sokat töpreng azon, hogy mit tegyen. Megy innen. Haza. Megkönnyebbülés méterről méterre távolodnia a zenepalotától. Jót tesz a város. Idekinn senki sem táncol, surrannak az emberek az esőben ezen a hűvös

áprilisi estén, többnyire kicsit görbén, mintha így kevesebb áldást kapnának a nyakukba. Pedig csak növelik az ázható felületüket.

Hűvös esőcseppek mossák a zenepalotában kihevült csupasz vállát. A gálaruha finom anyaga átnedvesedett, a tökéletes redőzés összetapadt.

Sofie a síkos utcakövekre mered, nehogy elbotoljon. Nincs közte két egyforma, mégis teljességet alkotnak. És egy sem firtatja, hogy vajon a helyén van-e a világban.

Annyira lefoglalják az utcakövek, hogy a Dóm tér nyugati végében nekimegy egy öregembernek.

– Borzasztóan sajnálom! Bocsánat, nem figyeltem! Nincs baj? – A kezét nyújtja az utcakövön elterült idős úrnak.

– A könyvek nem sérültek meg – feleli az szemlátomást megkönnyebbülten, miután aggályosan végigtapogatta a hátizsákját. Olajzöld nadrágot visel hózentrágerrel, ugyanolyan színű lötyögős kabátot és keskeny karimájú fejfedőt.

– Én az ön fogylétét kérdeztem igazából – mondja Sofie.

– Az én koromban nem az esés a gond, hanem a felkelés – hangzik a válasz huncut szemvillanás kíséretében.

Sofie talpra segíti az öreget, törölgeti öltözékéről az utca mocskát.

– Őszintén sajnálom, a gondolataimba feledkeztem.

– Láttam magán. Úgy el volt merülve, mintha könyvet olvasna.

Sofie a fejét ingatja.

– Az utcaköveken töprengtem. – Elcsuklik a hangja.

– Azaz nem is, igazából az életemen.

– Jó is az, néha úgy elgondolkodni az életünkön, mintha könyv lenne. Kérdezni magunktól, hogyan íródjon

tovább. Meggyőződni, hogy valóban mi vagyunk-e a személy, aki forgatja a tollat. – Az öreg az órájára pillant. – Mennem kell, már vár az első ügyfelem. Aki nagyon nem szereti, ha megváratják. – Körülményesen igazgatja a hátán a zsákot, fején a kalapot.

– Hadd kérjek újra bocsánatot – mondja Sofie. – Máskor nem vagyok ilyen.

– Szóra sem érdemes. Majd kicsit kilépek és máris helyreáll a világ rendje. – Az öreg Sofie-ra mosolyog. – Úgy nézem, maga nagyon kedves teremtés. Ezért szívből kívánom, hogy boldoguljon. Az életében. – Udvariasan biccent, sarkon fordul és stramm léptekkel elmasírozik a Dóm felé.

Sofie körbenéz, hogy merre tartson, észrevesz egy apró, fekete loknis kislányt, amint kihajol az egyik ablakon. Hogy tekintetével kövesse a sarkon épp beforduló öregurat.

Ez előtt a kislány előtt még ott az egész élet.

Az őbenne lakó táncos kislánynak bezzeg már nem tartogat a jövő semmi érdekleteset.

A 18-as villamos kifelé visz a városból, kétoldalt egyre ritkulnak a házak, sokasodnak a gabonával, krumplival, virággal bevetett szántóföldek. Április szeszélye berekesztette a zuhét, tojássárga napot buktat a szemhatár alá. A békesség idilli, meleg fénye árad szét mindenben – Sofie lelkéig azonban nem hatol. A sínpár egyik kanyarjánál újra feltűnik a távolból a város: az alkonyi égbolt háttérén papírkivágások mintázata. Közepében, mint kagylóban egy fekete gyöngyszem, a zenepalota. Sofie

gyorsan félrenéz, a bőrére vacogtatóan tapadó csuromvíz estélyi ruháját babrálja. Úgy tartja maga elé a kis retiküljét, mint egy pajzsot.

Mikor a megállójában egyedül száll ki az egyetlen utcai lámpa neonfényébe, végképp tudatosul benne, hogy már soha többé nem fog táncolni.

A továbbinduló szerelvény üvegablakáról a tükörképe néz vissza rá. A szemei kicsit távolabb állnak, az arccsontja kicsit laposabb a kelleténél. Nem klasszikus szépség. Gyerekkorában a teste szabálytalanul, nem épp elegánsan fejlődött. Hol a nyaka tetszett túl rövidnek, hol a karja túl hosszúnak, aztán a fenéke túl szélesnek, az orra túl hegyesnek. De mire felnőtt, és a teste annyi gyötrés és nyújtás után elnyerte végleges formáját, a tagjai mintha csak táncra lettek volna teremtvé. A táncban érezte magát Sofie először szépnek, a táncban talált magára, a táncban volt igazán a helyén.

A villamos eltűnik a sötétben, Sofie-ra ráborul a falu csendje. Olyan helység ez is, amelyről senki meg nem mondaná, miért pont itt létesült. Nincs sem folyója, sem magaslata, sem termékeny völgye. Ez a földdarab semmiben nem üt el a környezőtől. A falut el lehetne tolni akár húsz kilométerre is bármely égtáj felé, fel sem tűnne senkinek.

„Árvácskás”-ként is szokták emlegetni, mert régtől az itteni kertészetek látják el virággal a városi temetőket. Három nagybani is működik saját vágottvirág-kereskedéssel, picit sem a zöld remény jegyében. A falusiak a település római kori alapítására büszkék, ennek bizonyítéka a nyamvadt kis falmaradvány ráccsal elkerítve, védőtető alatt az egyetlen lámpás útkereszteződésnél.

Egy nyugalmazott tankerületi főigazgató évek óta kutakodik, hogy kimutassa, gazdag római kereskedő villájának részét képezte a kőkupac – de sajnos minden jel szerint egy tehénistállóét.

Sofie elhaladt a falu legmagasabb építménye, a templomtorony mellett, ahová olykor gyöngybaglyok fészkelnek. Szív alakú, fekete gombszemes kedves ábrázatukat előszeretettel rajzolják a helyi óvodások (iskola nincs helyben, csak a szomszéd faluban). A virágüzleteken kívül kevés a bolt, mind a főutcára nyílnak. Sofie sötét kirakatok előtt gyalogol. A Johannes Pape és Fia pékség mellett található a Nittels család kis termelői árudája. A sok éve üresen álló hentesbolt helyén nemrég nyílt meg a Parázs és hamu sztékvendéglő. A tulaj gyakran kiáll az ajtóba az utcát kémlelni, mintha ettől remélné, hogy több vendég vetődik be. A bankfiók és a fodrászat lehúzta a rolót, az előbbi bankautomatává meg számlakivonat-nyomtatóvá zsugorodott, új frizuráért pedig kéretik a szomszéd falu Hajközpont szalonját felkeresni. Aztán ott van még Mattes gazda, pozsgás, tagbaszakadt ember, szakasztott óriásbébi küllemű és olyan ordítós is. A falu határában tart libát, tyúkot és két méhcsaládot. Kicsivel kijebb a szupermarket következik: üvegezett frontján neonbetűk, előtte ingyenes parkoló.

Az egyetlen kocsmá itt az Ökör mindjárt a vasútállomásnál. Mikor Sofie elmegy előtte, nyílik az ajtaja, egy részeget pottyant az utcára. Kiszűrődik mellette a zenebona.

Sofie érzi, hogy a léptei önkéntelenül felveszik a ritmust, az ütemes tütütühhöz igazodnak. Úgy szorítja a kezét a fülére, hogy már fáj. Gyorsan szedi a lábát még a temetőnél és a kis kápolnájánál is, csak akkor engedi le a kezét,

amikor a Beller utcába fordul, ahol egy utcai lámpa fénykörében áll a ház, amelynek második emeletén lakik.

Nyitja a bejárati ajtót, majd se cipőt, se semmit le nem vetve siet a nappaliba: letérdel a komódhoz, hogy kihúzza a legelső fiókot. Egy rózsaszín szalaggal átkötött dobozt tart benne. Óvatosan leemeli a fedelét, és a legelső balett-cipője láttán csak hüledezik, hogy valaha ilyen csöpp lehetett a lába, ez passzolhatott rá. A talpát majdnem szétáncolta, a bal cipő orránál ott a spiccelés túleröltetéséről árulkodó fakó vérfolt. Kiveszi a cipőket a dobozból és a melléhez szorítja. Miért nem tarthat örökké, ami szép és igaz az életben? Miért forog tovább a föld alatta, ha egyszer már rálelt a rendelt helyére? Megadatott élnie a kislánykori álmát. De mit álmodhat magának egy nagylány? Sofie leroskad és hagyja, hadd csorogjanak a könnyei, ameddig csak jólesik.

És bizony igencsak sokáig jólesik.

* * *

Sofie távozása után Florian rendületlenül kitart. Az 5. sor 35. székén ül, a színpadra mered, mintha teljesen lekötne, ami ott történik. Nem pillantgatunk jobbra-balra, nem mentegetőzünk. Minden rendben. *Houston, gondunk egy szál se.*

A szünetet is átvészeli, az elképesztően hosszú szünetet, mely alatt többször hívja telefonon Sofie-t, hasztalanul, és kérdezők garmadája kéri számon rajta folyton ugyanazt. Rengetegen ismerik itt, évek óta rendez a zenepalotában.

Heves migrénes roham. Ez a meséje. Első ötlete a kerin-gési zavar, de azzal Sofie nem juthatott volna ki ennyire

gyorsan. Rosszullét? De akkor Sofie miért ne jöhetne vissza egy idő után? A migrén ugrik be, mikor a szünetben odalép hozzá az első ember, és emellett Floriannak ki kell tartania a továbbiakban, noha Sofie soha életében nem kapott még migrénes rohamot.

Sofie elvégre nem mondott neki semmit, csak felkelt és ment. Jellemző rá, elvárja tőle, hogy olvasson a gondolataiban. Pedig ő érzése szerint, olyan horgász, aki hosszú évek elteltével sincs igazából tisztában azzal, hogy mi zajlik a tenger mélyén. Csak néha szerencsésen kifog pár ezüstösen csillogó halat. Az utóbbi időben azonban alig, sőt egyáltalán nem kegyeli a szerencse.

A második felvonás még komiszabb. Mert Sofie helye nemhogy üresen, de elhagyottan árválkodik mellette.

Az utolsó taps, majd Florian kötelességtudóan járul a kulisszák mögé gratulálni a társulatnak és átölelni a zokogó Irinát. Aki simul, majdhogynem odafészkel hozzá, ő pedig megsimogatja finom szálú haját.

– Sofie annyira bánja, hogy nem tudott maradni! – vigasztalja. – Mit nem adott volna egy koccintásért veletek! – Bárgyú locsogás.

Igazából számított erre. Sofie, mióta nem lép fel, olyan, mint egy gumiszál, egyik végén nem ereszti a balett, a másik vége felől egyre feszítőbb az átmenet az új életszakaszba. Csak idő kérdése volt, mikor pattan el.

Sofie állítólagos migrénje miatt muszájból gyorsan otthagya a mulatságot. Pedig szívesen ünnepelne hajnalig, a koreográfia leleményes volt, a táncegyüttes – a közjátéktól eltekintve – remek formában, még a zenekar is kitett magáért ezen az estén, ami pedig nem mindig jön össze. Főleg, mert a brácsások szeretnek felönteni a garatra.

Florian világa ez, ő még beletartozik. Számára még nincs vége a dalnak.

A villamosra fél órát kellene várnia, ezért inkább taxit hív. A sofőr egész úton traktálja a botránnyal a balett-premierén, a vérig sértett, kiöregedett balerínával, aki bögyve hagyta ott az előadást és válogatás nélkül mindenkin átgázolt kifelé. A rossz hírek expressz száguldanak. És menet közben csak dagadnak, mint a lavina. Florian uralkodik magán, a sok zagyvaságot csak fizetés után minősíti:

– Nem járatná így a pofáját, ha egyetlenegyszer látta volna, milyen csodálatosan táncol a feleségem! Migrénes rohama volt! Ezt terjessze a kollégái meg az utasai körében, a hétszázat! – Jól bevágja a taxi ajtaját. Aztán fölnéz a házra: adja isten, hogy itt legyen Sofie. Új építésű, háromemeletes. Fehérre vakolt falával, cinktetőzetével a kockaépület olyan idegenül hat a sok zömök háztól körülvéve, akár egy odatévedt ufó. A földszinten doktor Stephan Mettler, a városban praktizáló fül-orr-gégész lakik a nejével, Sabinéval. Az ötvenes házaspár valóra válthatta álmát egy kertről, amellyel Olaszországnak hódolnak, oda ugyanis, mivel Sabine annyira tart az utazástól, soha nem jutottak el. Az első emeleti lakó Marie Denka, aki a Hét törpe óvodát vezeti. Mindig mosolyog, akkor is, ha a szemetet viszi le. Vajon mi a titka?, tűnődik Florian. Elárulhatná Sofie-nak. Mielőbb.

Marie-val iskolatársak voltak, később szem elől tévesztették egymást. Mikor azonban Florian és Sofie fél évvel ezelőtt lakást kerestek és körbekérdezték a barátaikat, Marie kézen-közön értesült erről, és egyengette az útjukat az új fedelük alá.

Egy emelettel feljebb a rolók felvonva, de sötét minden ablak. Sofie nem is jött haza? Baj érte? Kárt tett magában? Florian átkozza a hülye fejét. Hogy volt képes ott maradni a zenepalotában?

Kapkodva nyitja a kaput, rohan fel a lépcsőn. Lélekszakadva fordítja el a kulcsot a lakásajtó zárjában, és amint átlépi a küszöböt, már kapcsolja is fel a villanyt és Sofie nevét kiáltja.

Ekkor látja meg Sofie magas sarkú cipőjét a gardrób előtt.

De mást is.

A csupasz falakat.

A képek helyén csak koszperem: mintha megannyi szögletes, üres tekintet meredne rá. Sehol a bekeretezett fotók a forgó, ugró, egész testével a zenéhez idomuló Sofieről. Úgyszintén sehol a felvételek az ő koreográfiáiról, melyeken a táncosnők és a táncosok teste annyira varázslatos mintázattá áll össze, hogy nincs festő, akinek ecsetje méltón visszaadhatná. Befagyasztott pillanatok, többnyire fekete-fehérben. Egyik-másik papírra álmodott rajza is ki volt téve, hiszen képek lebegnek előtte, mikor koreográfiát tervez. Aki látja ezeket, szinte hallja a zenét is. Aki ezek mellett a képek mellett járta be a lakást, önkéntelenül kihúzta magát, kényesebben lépett, mintha keskeny pallán egyensúlyozna. Igazából egyfajta táncot adott elő.

De most tánc sehol.

A képeket a nappaliban találja halomba rakva, lepedők alatt. Ugyanígy leterítve az ő kedves, húsz éven át gyarapított lemezgyűjteményét is, a zenei naplóját. Úgyszintén a kihúzható antennájú kis konyhai rádiót, első közös szerzeményüket az összeköltözéskor.

A fekete bőrkanapén meg Sofie-t, embriópózban, még a csillogó estélyijében, a cipzár lehúzva a hátán, ezért csúszik az anyag a könyökéig.

Florian paplant hoz át a hálóból, gyengéden betakarja, megsimogatja a vállát. Nehéz időszak ez Sofie-nak. A sors új életet osztott rá, pedig ő nem kérte. És a régit már nem kaphatja vissza. Az életben nincs hátrakanyar.

A kanapén szűk a hely, nem bújhat oda Sofie mellé. Pedig a közelségét ugyanúgy igényelné most, mint Sofie az övét. Legalábbis reméli, hogy így van.

Sofie elfordul tőle.

Hát Florian átellenben ül le a fotelba.

* * *

Kerek háromszáz méternyire Giacomo Botura átfordul álmában a megsüppedt matracán. Ugyan a falu pékje, mégsem zsömlékről, lisztről, morzsáról, tésztáról álmodik. Hanem Calabriáról, ahol a fiatalsága telt. Valószínűtlen, mint minden álom, a hegyvonulatok, a partszakaszok légnemű képződmények. Gyakran álmodik Calabriával, mikor Nittelsék illatozó narancsokat halmoznak a kis boltjuk bejárata elé vevőcsalogatónak. Felidéződnek az annak idején mindig Rosarina nénjével szüretelt bergamottok.

Ezen az éjszakán Giacomo álmában a poros utat rója a faluból a tenger fölött magasan trónoló gyümölcsösbe. Vizespalackokat cipel meg a kosarat a déli pihenőre szánt ennivalóval. Mire végre feljut az ősfák árnyékába, már verejtéktől csillog a bőre. Aztán szedi a savanykás, keserű és gyümölcsöt, hallgatja a ligetet borzoló, a nem is oly

távoli óceánról sugdosó szellőt. Álmai Calabriájában mindig nyár van, de a hőség sosem bántó, elő nem fordul rámenős szúnyograj vagy napszúrás. És csúfolódás sem, amiért lassan jár a keze. Mosolyogva dolgozik mindenki, pedig kemény a munka.

Az ilyen álmokból mindig pihenten ébred.

Mint ma is: egy futó, csodás pillanatig még az orrában a bergamottillat. A mosakodásnál a kis fürdőben, míg elgondolkodva, élvezettel forgatja ujjai közt a kerek, narancssárga bergamottos szappant, az is az álombeli Calabriáját idézi. Üde, makulátlan, a tökéletes illúzió. A reggeli tisztálkodás záró programpontja Giacomo hajzata. Úgy húzza hátra benne a fésűt, hogy tökéletesen párhuzamos hullámokban üljön a fején. Apja hordta így, ő nem tudott betelni a frizura csodálatával. Más csodálni-valót az apján nemigen lelt. Sosem fértek össze.

A lakásajtóig gyér fényben megy, ildomosnak véli a félhomályt az öreg bútoroknak, mert amilyen lomhák, csak lassan térnek magukhoz. Mind itt volt már, mikor ő beköltözött, és Giacomo természetével ellenkezik, hogy a még használható bútort kidobja, csak mert nem tetszik, vagy levegyen a falról egy nagy gonddal festett képet, csak mert a szarvas rajta túlon túl kék alpesi tónál bőg. Tiszteli a rendes iparosmunkát. Az idők során került még néhány bekeretezett fénykép az óhazából. Egyiket az újságból vágta ki a kedvenc futballcsapatáról, mikor több mint negyven év után végre megint bajnokságot nyert, egy másikat minden reggel megsimogat, és mond neki valami kedveset. A szekrény sor polcára beköltözött pár könyv, a gyakori olvasástól ékes patinát kaptak. Különben

Giacomo csak azt cseréli ki, ami tönkrement. A repedt lámpabúrát a kis konyhában, a sárgult függönyt a nappaliban, a csorba mosdókagylót a fürdőben. De ezekre sem költ sokat. Úgy foltozgatja ezt a lakást, mint egy régi, csupa lyuk nadrágot. Azzal, ami épp kézre jön. Meg hát ellenére van a pénzszerzés. Nem keres valami sokat és a nagyját havonta küldi Calabriába.

A sütőde ott van mindjárt eggyel lejjebb, a földszinten. De Giacomo kívülről kerüli meg odáig a házat jó tíz méteren. Szereti ezt a rövid utat a munkahely és az otthon között, pedig meg kell tennie esőben, hóban, viharban is. Meglehet, éppen azért kedveli, mert ilyenkor is ki kell tennie a lábát. Ha lenne lépcsőházi átjárás, nem érezné a bőrén, hogy milyen napra virradt. Márpedig azzal tisztába kell jönnie ahhoz, hogy jó legyen a kenyere. Mert a tészta nagyon is tudja, milyen az idő és aszerint viselkedik. A sütődéig a tízméteres ösvény kavicsal van felszórva, ültetvények szegélyezik, például édesgyökér, ezüstös pimpó, erős paprika (háromfajta is) az óhazából, természetesen olajfácska is, meg egy klementincsemete, melynek külön kis melegházat fabrikált. A legtöbbet Nonnája küldte Calabriából, hogy sose feledje, honnan származik (különben sem feledné). Olyanok ezek neki, mintha homlokon csókolná, megsimogatná az arcát a Nonna. Most is, míg ellépdel mellettük, kicsit irigy rájuk. A földbe mélyed a gyökerük, otthon számukra. Ő meg még most is őrlődik az új meg a régi haza között. Ötvenhárom esztendejének több mint felét töltötte ebben az országban. Régóta ez a hazája. Nem a második, hanem másik hazája. Lámpát nem szerelt a kis ösvény fölé. A hold meg a csillagok fénye elég kell legyen.

Annál vakítóbbnak érzi a fényességet, mikor rendes időben, hajnali négykor átlépi a kis oldalajtó küszöbét a sütödébe, felkapcsolja a villanyt, mire hunyorogva életre kap a plafonon a három neoncső és szemébe tűnnek családtagjai: a két dagasztógép, a lisztes zsákok, középen a nagy munkaasztal, a szakajtók, a vetővásznak, a kenyérmosókefék, no és persze a fatüzelésű samottos kemence. Manapság alig van mester, aki illet építeni tudna, alig van pék, aki szívesen használná. Sok munkát ad és mindig kiszámíthatatlan kicsit.

– Na, vén sárkány – köszön rá Giacomo, végigsimítva a két keskeny üvegezett ablakot, melyeken keresztül figyelemmel kísérhető, mikor a pékáru egy idő után emelkedni kezd odabenn. – Befűthetlek? – Giacomo üdvözli a három bekeretezett fekete-fehér fotót is a falon, egy ruhával letörölgeti róluk a lisztport. Aztán összedörgöli a kezét, hogy melegítse, mert a tészta nem szereti a hideget. Féltő babusgatás kell neki.

Giacomo szíve elfacsarodik, mikor a munkaasztalhoz lép, hogy behintse liszttel. Az üzemeltetés és a hozzávalók költsége rettentően felszökött az utóbbi években, de a vevők nem hajlandók többet fizetni. A zsömlé árának picike emelését is sokan felpanaszolták. Ő akkor maradhat csak a pékszakmában, ha többet termel, hogy az óvodának vagy a futballegyetnek is szállíthasson. Igény lenne rá. A kis sütöde nem maradhat ennyire kicsi, ha fenn akar maradni a mai világban. Segédet kellene felvenni. De idáig alig volt jelentkező az állásra, és mind továbbállt egy nap után. Ha hat héten belül nem talál valakit, az utolsó tartalékai is kimerülnek. A jelek szerint senki sem akar már péknek menni. Pedig nincs is ennél szebb foglalkozás!

Elképzelhető-e nagyobb boldogság, mint kivenni a friss, illatos, aranybarna kenyeret a vén sárkány bendőjéből, és még azon forrón törni belőle?

Giacomo teszi a dolgát. Örülni kell minden napnak, amíg lehet. A vén sárkánynak meg egy szót se, hogy a tüze hamarosan örökre kialudhat.

* * *

Rövid éjszakája után Sofie mintha egy idegen nőt szemlélne a fürdőszobatükörben.

Lábánál hever a drága, csillogó estélyi, mint a kígyó levedlett bőre. Az alsóneműje is. Anyaszült meztelen.

De ez itt már nem az ő teste.

Az övé egyfolytában olyan volt, mint a nyílra feszített íjhúr. Bezzeg ez a test itt hetek óta csak a kanapén heverne és a tévét bámulná, mindegy, mi a műsor.

Felkelés után hiába kereste Florian a lakásban. Most a háta mögött terem. Keze a csípőjére siklik, onnan a hasára, mint már sok százszor. Sofie füléhez simul az arca, így lehel csókot a nyakára: érzetre alig több egy pillarebbenésnél, de Sofie-t nemegyszer borzongatta már meg kéjesen.

Szereti ezt a rituálét. Amúgy. És tudja, Florian azért közeledik hozzá így, mert neki jólesik. Persze azért is, mert kívánja őt, nem teljesen önzetlen. De ezzel sem volt soha baj. Ő élvezte, hogy kívánják.

Most Florian akárhol ér hozzá, mindig rossz. Rossz az ő egész teste, semmi sincs jól rajta. Próbál elfeledkezni az új zsírpárnáskákról, de Florian minden érintésével felhívja ezekre a figyelmét.

– Jó reggelt, Napsugár! – súgja neki Florian, és újból nyakon csókolja, ezúttal nem is leplezve a vágyát.

De ez akkor sem az ő teste.

És ha Floriannak ez kell, akkor valami nagyon nem stimmel köztük. Akkor már nem őt szereti, hanem ezt az idegent.

– Hagyjál – veti hátra nyersen.

– Lazíts. Felejtsük el a tegnapi hülye estét.

Sofie a tükörben nézi Florian mélybarna pillantását, amely korábban mindig a biztonság, a védettség érzésével töltötte el. Megperdül a sarkán és eltolja őt magától.

– Azt sem tudom, szeretsz-e még.

– Hogyne szeretnék!

– Akkor hogy nem veszem észre?

– Mégis mit csinálok veled éppen?

– Előjáték, Florian. És szexelni nem ugyanaz, mint szeretni.

Sofie a fürdőköpenyéért nyúl: így meztelenül nagyon kiszolgáltatott. Meg egyébként se lássák őt meztelenül. Pláne ne Florian, aki koreográfus, és mindennap olyan hibátlan testekkel foglalkozik, amilyen neki már nincs. De ne lássa más se. Főleg ő maga ne.

– A szerelemnek része a szex is. Különben meg más módon is folyton kimutatom, hogy szeretlek. Csak te fütyülsz rá. – Florian kimegy a fürdőből és egy bevásárlótáskával jön vissza. – Direkt korán keltem, hogy reggelt csináljak, mert illatos teával akartalak ébreszteni. De mikor megláttalak meztelenül a tükör előtt, egyszeriben átprogramoztam magam... – Egy csokor virágot vesz ki. – Neked vettem a pünkösdi rózsát, mert a kedvenced. – Leteszi a mosdó peremére és megint a táskába nyúl.

– A gyümölcsös narancslét meg ezt a szappant is a te kedvéért. Mert a szupermarketben is te vagy eszemben meg az, hogy mivel tehetném szebbé az életedet.

– Egy darab Aloe verá-s szappannal?! – húzza össze magán a fürdőköpenyt Sofie.

– Bizony, egy darab Aloe verá-s szappannal akár. Mutatja, hogy Florian szeret. És még sikamlós is. – Florian szélesen mosolyog Sofie-ra.

Sofie azonban nem viszonozza.

– Ez nekem kevés. A szappan még nem szerelem. Mondani is kell, hogy szeretlek, és komolyan is gondolni.

Sofie legbelül tudja, hogy vele van a baj, ő nem szereti már saját magát. És hogy Florian kiteheti a lelkét, akkor sem billentheti ezt helyre.

– Sofie, én igazán sze...

– Így már nem ér! Ha kérni kell, az olyan, mint mikor magunknak veszünk csokor virágot az automatából ahelyett, hogy mástól kapnánk!

Florian a kőre ejti a bevásárlótáskát.

– Megmondod végre, mi van veled? És mi volt ez tegnap este? Mindenkinek migrénes rohamot hazudtam.

– Ne beszéljünk róla! – Sofie próbál kisurranni Florian mellett, de ő elkapja a vállánál.

– De igenis muszáj. Ez a dolog nem fog magától elmúlni. Már hetekkel ezelőtt meg kellett volna beszélünk. Úgy gondoltam, hagyok neked időt. De a tegnap este megmutatta, hogy ez hiba volt.

Sofie lepillant a bevásárlótáska fürdőszobakőre kiszóródott tartalmára.

– Utálom a sárga kaliforniai paprikát.

– Azt magamnak vettem.

– Na ennyit az önzetlen szupermarkettúrádról.

Sofie tudja, hogy igazságtalan. Na de vele is igazságtalan az egész világ, hát ő is hadd legyen már igazságtalan valakivel. Sajnálja, hogy pont Florian az, de annyira azért nem, hogy bocsánatot is kérjen tőle. Lefeszíti a válláról Florian kezét és kimegy a fürdőből.

Florian követi.

– Na akkor elmondom én, hogy mi a baj veled. Akár tetszik, akár nem!

Sofie-nak a nyelvén van, hogy „Azt majd még meglátjuk!”, mert veszekedni akar, lehetőleg leüvöltetni valakit, mikor megszólal az ajtócsengő.

Összenéznek Floriannal.

– Vársz valakit? – kérdezi Sofie.

– Nem. Hát te?

Sofie a kaputelefonhoz lép.

– Igen?

– Nyisd ki hamar, Anouknak vécére kell mennie, nagyon sürgős!

Sofie megnyomja az ajtónyitógombot, másodperceken belül felkaptat a lépcsőn a húga, Franziska és vele az ötéves kislánya, Anouk. Franziska második neve Sofie, Sofie második neve Franziska, így akarták hangsúlyozni a szülei, hogy a két lányuk hasonlít, mégis önálló egyéniségek. Az iskolai cikizésekkel nem számoltak. Ezek valóban szorosra fűzték a testvéri köteléket.

– Nem is kell – jelenti ki dacosan Anouk, és karba font kézzel lecövekel az egyik lépcsőfokon.

– Méghogy nem! Látom a járásodon! Mars! Vagy este nincs tévzés!